

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	2.Kf.700.389/2025/4.
A felperes:	felperes1 (felperes címe)
A felperes képviselője:	felperesi képviselő (képviselő címe., eljáró ügyvéd: ügyvéd)
Az alperes:	alperes (alperes címe.)
Az alperes képviselője:	ügyvéd2 egyéni ügyvéd (ügyvéd címe.)
A per tárgya:	jogviszony jogellenes megszüntetése miatt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (18. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Szegedi Törvényszék 6.K.700.255/2025/17. számú ítélete

Ítélet

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 343.158 (háromszáznegyvenháromezer-százötvennyolc) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A per alapjául szolgáló tényállás

[1] A 1998. szeptember 28. napjától közalkalmazotti, majd köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban álló, tanár munkakörű felperest a köznevelési intézmény igazgatója egy tanuló testi épségének súlyos veszélyeztetése, valamint megszegyenítése miatt a 2025. február 10. napján kelt klik202973001/00325-1/2025. i.sz. számú írásbeli figyelmeztetésben részesítette. Az írásbeli figyelmeztetés indokolásában idézte a pedagógusok új életpályájáról szóló 2023. évi LII. törvény (a továbbiakban: Púétv.) 67. § (1) bekezdés 7. és 8. pontjait.

[2] Ezt követően az alperes a 2025. február 11. napján kelt TK/062/HR/KOZINT/01930-2/2025. számú intézkedésével a felperes köznevelési foglalkoztatási jogviszonyát 2025. február 11. napjával rendkívüli felmentéssel megszüntette. Intézkedését azzal indokolta, hogy a felperes egy tanuló testi épségét közvetlenül veszélyeztette, mivel kirántotta a tanuló alól a széket, ezáltal a tanuló megütötte magát. Továbbá viselkedésével az osztály többi tanulójaiban félelmet keltett, ezáltal az osztály valamennyi tanulójának a biztonságos környezetben történő neveléshez-oktatáshoz való jogát megsértette. Rögzítette, hogy a felperest a történetek miatt a köznevelési intézmény igazgatója 2025. február 10. napján írásbeli figyelmeztetésben részesítette a tanuló testi épségének súlyos veszélyeztetése és megszegyenítése miatt. A Púétv. 67.§ (1) bekezdés 7. és 8. pontjai, valamint (3) bekezdésének c) – d) pontjai felhívásával kifejtette, hogy a felperes megszegte a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény 46. § (3) bekezdését, ezért a Púétv. 46. § (2) bekezdés e) pontja és 53. § (1) bekezdése alapján köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyát megszüntette.

A felperes keresete és az alperes védirata

[3] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a jogviszonyának jogellenes megszüntetése miatt 7 havi felmentési időre járó 5.404.077 forint távolléti díj megfizetésére. Keresetét a Púétv. 64. § (7) bekezdésére alapította. Előadta, hogy az alperes olyan eset miatt szüntette meg a köznevelési szolgálati jogviszonyát, ami miatt már írásbeli figyelmeztetésben részesült, így felmentése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik. Továbbá a rendkívüli felmentésben szereplő okok nem teljes mértékben felelnek meg a valóságnak.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte. Kifejtette, hogy az írásbeli figyelmeztetés a Púétv.-ben nem szabályozott eszköz, ahhoz joghatás nem kapcsolódik, így a felperes nem hivatkozhat a kétszeres értékelés tilalmára.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek a jogellenes jogviszony megszüntetés jogkövetkezményeként 5.404.077 forint

felmentési időre járó távolléti díjnak megfelelő összeget. Ítéletének indokolásában a Púétv. 53. § (1) bekezdésének felhívásával rögzítette, hogy elsőként abban a kérdésben kellett döntenie, hogy az intézmény igazgatója által alkalmazott írásbeli figyelmeztetés a kétszeres értékelés tilalmának általános munkajogi elvére figyelemmel kizárja-e, hogy az alperes jogszerűen rendkívüli felmentést alkalmazzon ugyanazon cselekmény miatt. A munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 56. § (1) és (4) bekezdései szerint a figyelmeztetés nem csak hátrányos jogkövetkezmény lehet, hanem a munkáltató utasítási, ellenőrzési jogából levezethető eszköz is. Ismertette a Debreceni Ítéltábla I.Mf.50.029/2023/7/II. számú, valamint a Kúria Mfv.II.10.073/2021/4., Mfv.I.10.354/2017/5. és Mfv.10.098/2024/4. számú döntéseiben foglaltakat. Megállapította, hogy a figyelmeztetés a munkajogban egyrészt lehet vétkes kötelezettségszegés miatti hátrányos jogkövetkezmény, másrészt lehet a munkáltató ellenőrzési és utasítási jogából eredő lehetőség, egy diszkrecionális eszköz a kötelezettségszegés, mulasztás legenyhébb formában történő szankcionálására. A Púétv. az Mt.-től eltérően nem teszi lehetővé, hogy a munkáltató vétkes kötelezettségszegés esetén kollektív szerződés felhatalmazása alapján figyelmeztetést alkalmazzon hátrányos jogkövetkezményként, mert a Púétv. 72. § (1) és (6) bekezdései szerint ekkor fegyelmi eljárásnak van helye. A Púétv. 150. § (1) bekezdés a) pontja és (2) bekezdése, 162. § (1) bekezdés első mondata alapján a köznevelési intézménynél fennálló kollektív szerződés 13.1. és 13.2. pontjai (amelyek szerint a közalkalmazotti jogviszonyból származó lényeges kötelezettség vétkes megszegése esetén szóbeli és írásbeli figyelmeztetés is alkalmazható) nem hatályosak, mert a Púétv. nem teszi lehetővé, hogy jogviszonyból származó kötelezettség vétkes megszegése esetére kollektív szerződés a kötelezettségszegés súlyával arányos hátrányos jogkövetkezményeket állapítson meg. Így az igazgató vétkes kötelezettségszegés miatt hátrányos jogkövetkezményként írásbeli figyelmeztetést nem alkalmazhat, azonban az írásbeli figyelmeztetés mint a munkáltató utasítási, ellenőrzési jogából levezethető eszköz a Púétv. hatálya alá tartozó köznevelési foglalkoztatottakra is alkalmazható. Hivatkozott e körben a Kúria a Kf.39.321/2021/5. számú határozatában foglaltakra, miszerint a közszolgálati tisztviselőkről szóló 2011. évi CXCV. törvény hatálya alá tartozó ügyben a munkáltatót külön jogszabályi felhatalmazás nélkül, az utasítási jogból eredően megilleti a szabálytalan munkavégzéssel kapcsolatos intézkedés joga, mint a munkáltatói fegyelmezés egyik eszköze, amely a közszolgálati jogviszonnyal összefüggő perekben is irányadó bírói gyakorlat szerint nem minősül hátrányos jogkövetkezménynek, illetve fegyelmi büntetésnek. A figyelmeztetéssel a munkáltató felhívja a köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban álló figyelmét az általa helytelenített magatartástól való tartózkodásra, illetve a szabályszegést a rosszallással kifejezetten szankcionálja. A figyelmeztetés a munkáltatói fegyelmezés egyik lehetséges eszköze, amely a munkavállaló szempontjából hátrányt jelent. A Púétv. 17. § (1)-(8) bekezdései értelmében a munkáltatói jogok megosztottak a köznevelési intézmény igazgatója és az alperes igazgatója között. A Púétv. 17. § (7) bekezdése alapján az ellenőrzéssel, utasításadási joggal kapcsolatos munkáltatói jogokat az intézmény igazgatója gyakorolja, ennek keretében jogszerűen alkalmazhat figyelmeztetést. Az intézmény igazgatója tehát jogszerűen alkalmazott írásbeli figyelmeztetést utasítási, ellenőrzési jogosultságához kapcsolódóan, ezáltal kifejezve rosszallását és a jövőben a hasonlóaktól történő tartózkodásra felhívva a felperes figyelmét. Az írásbeli figyelmeztetés a felperes részére hátrányt jelentett. A Kúria EBH2016. M.27. számon közzétett Mfv. I.10.120/2016/5., Mfv. 10.098/2024/4. és Mfv.I.10.099/2019/5. számú határozataira hivatkozással megállapította, hogy a kétszeres értékelés tilalma általános munkajogi elve a Púétv. hatálya alá tartozó köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyban álló személyek esetében is alkalmazandó. Érvényesítését nem zárja ki az, hogy az ellenőrzési, utasítási munkáltatói jogokat az intézmény igazgatója, míg a rendkívüli felmentés jogát az alperes gyakorolja, mert a közöttük történő egyeztetés működési kérdés, és az alperes is

hivatkozott az állandó konzultációra az iskolák igazgatói és a tankerületi jogászok között. Az alperes nem hivatkozhat alappal arra, hogy az írásbeli figyelmeztetés érvénytelen volt, azt az igazgató jogszerűen alkalmazhatta, és maga a rendkívüli felmentés indokolása is rögzíti az írásbeli figyelmeztetés tényét. A Púétv. 6. § (1)-(2) bekezdései felhívásával kifejtette, hogy a rendkívüli felmentés időpontjában az alperes abból a tényből indult ki, hogy az írásbeli figyelmeztetés érvényes, ennek ismeretében alkalmazta a rendkívüli felmentést, ezért a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 85. § (2) bekezdése alapján a bíróságnak is ebből kell kiindulnia. Így a felperes alappal hivatkozott arra, hogy vele szemben ugyanazon magatartásért két hátrányos jogkövetkezményt alkalmaztak. Az alperes pedig a perbeli védekezése keretében jogszerűen nem nyilváníthatja az igazgató intézkedését érvénytelennek, ez a Púétv. 6. § (2) bekezdésébe ütközik. Mindezekre tekintettel az alperes által alkalmazott rendkívüli felmentés a korábban ugyanazon magatartásért alkalmazott írásbeli figyelmeztetésre tekintettel a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, ezért jogellenes. Így a Púétv. 64. § (2) és (7) bekezdései értelmében a felperes jogosult a felmentési időre járó távolléti díjnak megfelelő összegre.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[6] Az alperes fellebbezésében elsődlegesen az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését, és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú ítélet a Púétv. 6. § (1)-(2), 17. § (7) bekezdéseibe, valamint Kp. 85. § (2) bekezdésbe, és 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 276. § (1) és 279. § (1) bekezdéseibe ütközik. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az igazgató a kötelezettségszegés miatt hátrányos jogkövetkezményként írásbeli figyelmeztetést nem alkalmazhat, ugyanakkor az utasítási, ellenőrzési jogosultságához kapcsolódóan jogszerűen alkalmazott írásbeli figyelmeztetést. Az elsőfokú bíróság tévesen indult ki abból, hogy az írásbeli figyelmeztetést az igazgató utasításadási jogköréből fakadóan alkalmazta, mert arra a felperes vétkes kötelezettségszegése miatt került sor, ezt az írásbeli figyelmeztetés is kiemelte. Így joghatályosan nem alkalmazhatott írásbeli figyelmeztetést. Ezért téves az elsőfokú bíróságnak a Kúria Mfv.I.10.099/2019/5. számú döntésére történő hivatkozása, mert a Kúria abban az esetben is egy ellenőrzési, utasításadási jogból származó írásbeli figyelmeztetés után alkalmazott jogviszony-megszüntetést minősített jogellenesnek. A Kp. 85. § (2) bekezdése azért sérült, mert az elsőfokú bíróság az írásbeli figyelmeztetést jogszerűnek tekintette, ugyanakkor a rendkívüli felmentésből nem tűnik ki, hogy az írásbeli figyelmeztetés mint a vétkes kötelezettségszegés miatt alkalmazott jogkövetkezmény érvényes lett volna, ezt jogilag nem értékelte, és nem tekintette a rendkívüli felmentés alapjául. Ezt támasztja alá az A/10. alatt csatolt, a Klebelsberg Központ részére továbbított tájékoztatás is, amely az írásbeli figyelmeztetést nem tartalmazza. Az elsőfokú bíróság tévesen hivatkozott a Púétv. 6. § (1) bekezdésére, mert részéről felróható magatartás, előnyszerzés nem valósult meg. A Púétv. 6. § (2) bekezdése vonatkozásában a venire contra factum proprium (korábbi tényekkel ellentétes cselekedet) elve szerint nem megengedett az olyan joggyakorlás, amely ütközik a jogosult korábbi magatartásával; az első magatartás nem volt jogszerű, az jogkövetkezményként nem értelmezhető, a rendkívüli felmentés a kétszeres értékelés tilalmába nem ütközik. Mivel a rendkívüli felmentés alkalmazása nem ütközött a kétszeres értékelés tilalmába, az elsőfokú bíróság nem folytatta le az indítványozott bizonyítást, amellyel megsértette a Pp. 276. § (1)

bekezdését; és a bizonyítás elmaradása folytán a Pp. 279. § (1) bekezdésébe ütközően tévesen mérlegelt. Mindezek szerint a Kp. 110. § (2) bekezdése alkalmazásának van helye. Amennyiben a másodfokú bíróság a tanúmeghallgatás elmaradását a másodfokú eljárásban orvosolhatónak találja, tárgyalás tartását és az elsőfokú ítélet megváltoztatásával a kereset elutasítását kérte.

[7] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte. Előadta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében helyesen megállapított tényállásból helytálló jogi következtetést vont le. Az alperes előnszerzése éppen a pernyertességében valósulna meg. A Pp. 276. § (5) bekezdése értelmében a jogvita elbírálása szempontjából szükséges bizonyítást nem kell lefolytatni, a tanúk meghallgatása kétszeres értékelés tilalma tekintetében nem releváns.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[8] A fellebbezés az alábbiak szerint nem megalapozott.

[9] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes eljárási- és anyagi jogi jogszabálysértést egyaránt állított, ugyanakkor az elsőfokú ítéleti marasztalás összegét a jogalap fennállása esetére nem vitatta. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában e döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság – a fellebbezésekben kifejtettekre figyelemmel – az alábbiak szerint értett egyet.

[10] A másodfokú bíróság elsőként a fellebbezésben állított eljárási jogszabálysértéseket vizsgálta. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes kereseti érvelése mentén először abban a jogkérdésben kell döntenie, hogy a felperes rendkívüli felmentése a kétszeres értékelés tilalmába ütközik-e. Mivel az elsőfokú bíróság a felmentés jogellenességével összefüggő kereseti kérelem vonatkozásában arra a megalapozott álláspontra helyezkedett, hogy a felperes keresete jogkérdésként elbírálható, ezért a felek között vitatott tények bizonyítására már nem volt szükség, jogszerűen mellőzte az alperes által indítványozott tanúbizonyítást, és erről ítéletének indokolásában számot adott. A tanúbizonyítás és a bizonyítékok értékelésének elmaradása abban az esetben hatna ki a per érdemi eldöntésére, ha a felperes kétszeres értékelés tilalmára történő hivatkozása alaptalanul bizonyul, és az alperesnek a Púétv. 53. § (2) bekezdése alapján a rendkívüli felmentés indoka valóságát és okszerűségét kellett volna bizonyítania. Ezért az alperes alaptalanul hivatkozott a Kp. 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 276. § (1) és 279. § (1) bekezdéseinek megsértésére.

[11] A Kp. 5. § (4) bekezdése alapján alkalmazandó 85. § (2) bekezdése értelmében a rendkívüli felmentés jogszerűségét a megvalósításának időpontjában fennálló tények alapján kell vizsgálni, amely szerint az elsőfokú bíróság alappal mutatott rá arra, hogy a rendkívüli felmentés indokolása is tartalmazza azt a tény, hogy a felperest a tanuló testi épségének súlyos veszélyeztetése és megszegyenítése, azaz a rendkívüli felmentés ténybeli alapjául szolgáló történések miatt a köznevelési intézmény igazgatója 2025. február 10. napján írásbeli figyelmeztetésben részesítette. Ettől a ténykérdéstől különböző jogkérdés az írásbeli figyelmeztetés Púétv. 22-24. §-ai alapján hivatkozható esetleges érvénytelensége, amelynek szempontjából nem releváns, hogy az alperes a rendkívüli felmentésben az írásbeli figyelmeztetés érvényességének kérdését nem érintette. Ezért nincs jelentősége az A/10. szám alatt csatolt és a Klebelsberg Központnak küldött írásbeli tájékoztatásnak sem. Így a Kp. 85. § (2) bekezdésének megsértése sem állapítható meg.

[12] A jelen tényállás és elsőfokú ítéleti indokolás mellett a másodfokú peres eljárásban a Kp. 100. § (3)-(4) bekezdéseiben foglaltak hiányában bizonyítási eljárás lefolytatásának (tanúk meghallgatásának), így a 109. § (2) bekezdése alkalmazásának sincs helye.

[13] A fellebbezésben állított anyagi jogszabálysértések vizsgálatára áttérve a másodfokú bíróság rámutat arra, hogy a perbeli tényállás szerint a köznevelési intézmény igazgatója az írásbeli figyelmeztetést a felperes rendkívüli felmentését megelőzően nem vonta vissza, azt bíróság nem semmisítette meg, és a felek annak sikeres megtámadására sem hivatkoztak [Púétv. 23. §]. Az alperes tartalmilag hivatkozott ugyan az írásbeli figyelmeztetés semmisségére, azonban az írásbeli figyelmeztetés az elsőfokú bíróság jogszerű ítéleti indokolása szerint jogszabályba nem ütközik, és nem a köznevelési foglalkoztatotti jogviszonyra vonatkozó szabály megkerülésével jött létre [Púétv. 22. §]. Így az írásbeli figyelmeztetés vonatkozásában az érvénytelenség jogkövetkezményei [Púétv. 24. § (4) bekezdése] nem alkalmazhatók. A Púétv. pedig az egyoldalú munkáltatói jognyilatkozatok érvénytelensége körén kívül eső, fellebbezésben állított „hatálytalanságáról” nem rendelkezik. A semmisségre az érdekelt határidő nélkül hivatkozhat, és azt a bíróság is hivatalból észleli, így a tárgybeli írásbeli figyelmeztetés érvénytelenségének vizsgálata során a Púétv. 6. § (1)-(2) bekezdéseiben szereplő elvárhatóság, jóhiszeműség és tisztesség elve nem rendelkezik jelentőséggel. Ezért az alperes alaptalanul hivatkozott ezen, az elsőfokú bíróság által feleslegesen felhívott rendelkezések megsértésére. A korábbi tényekkel ellentétes cselekedet polgári jogi elve pedig jelen tényállására és jogkérdéseire nem vonatkoztatható.

[14] A kétszeres értékelés tilalma kapcsán az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a releváns ítélkezési gyakorlatot, amelytől a másodfokú bíróság sem kíván eltérni. A Kúria számos esetben kimondta, hogy a kétszeres értékelés tilalmának értelmezése során nem a cselekmény jogi minősítése a mérvadó, hanem a magatartás ténybeli alapjainak kell azonosnak lennie (Kúria Kfv.37324/2024/7.-K-KJ-2024-956 számon közzétett – hulladékügyben hozott, nem ügyazonos – ítélete). A kétszeres értékelés tilalma mint alkotmányos követelmény levezethető az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdéséből

(Alkotmánybíróság 8/2017. (IV. 18.) AB határozatának [55] bekezdése), amelyre a jogszabályi rendelkezések értelmezésekor az Alaptörvény 28. cikke alapján a bíróságnak figyelemmel kell lennie. A munkáltatót külön jogszabályi felhatalmazás nélkül, az utasítási jogából eredően megilleti a szabálytalan munkavégzéssel kapcsolatos intézkedés joga, mint a munkáltatói fegyelmezés egyik eszköze, amely a közszolgálati jogviszonnyal összefüggő perekben is irányadó bírói gyakorlat szerint nem minősül hátrányos jogkövetkezménynek, illetve fegyelmi büntetésnek (Kúria Kf.VII.45.038/2021/4.- K-KJ-2022-734 számon közzétett – közszolgálati jogviszony jogellenes megszüntetése ügyében hozott, nem ügyazonos – ítélete). A Kúria ezen ítélete [50]-[51] bekezdéseiben részletezte, hogy a munkáltatót külön jogszabályi felhatalmazás nélkül, az utasítási jogából eredően megilleti a szabálytalan munkavégzéssel kapcsolatos intézkedés joga, mint a munkáltatói fegyelmezés egyik eszköze, amely a közszolgálati jogviszonnyal összefüggő perekben is irányadó bírói gyakorlat (Mfv.II.10.124/2019/3., BH 1998. 510., MD I. 347.) szerint nem minősül hátrányos jogkövetkezménynek, illetve fegyelmi büntetésnek. A munkáltató az utasítási jogából eredően bármikor felhívhatja a számvevő figyelmét olyan, általa helytelennek tartott magatartásra (a perbeli esetben a magáncélú internethasználatra), ami kötelezettségszegésnek minősül. Az ellenkező álláspont elzárna a munkáltatót a nem megfelelő munkavégzés bírálatától, illetőleg kizárólag hátrányos jogkövetkezmény (fegyelmi büntetés) alkalmazásával nyílna erre lehetőség. Mindez nemcsak lehetővé, de adott esetben szükségessé is teszi, hogy a munkáltató felróhassa a számvevőnek a kötelezettségszegést. A Kúria az Mfv.IV.10.098/2024/4.-K-MJ-2024-89 számon közzétett – nem ügyazonos – ítéletében rámutatott arra is, hogy az írásbeli figyelmeztetés a munkáltató ellenőrzési és utasítási jogából eredő olyan munkafegyelmet biztosító eszköz, amellyel felhívja a munkavállaló figyelmét az általa helytelenített magatartástól való tartózkodásra, illetve a szabályszegést a rosszallással kifejezetten szankcionálja. A munkáltató nincs elzárva attól, hogy az írásbeli figyelmeztetést utóbb figyelembe vegye valamely mérlegelésen alapuló további intézkedésnél a vétkesség foka, a kötelezettségszegés súlya megítélésénél. Ugyanakkor ugyanazon kötelezettségszegés vagy mulasztás – a kétszeres értékelés tilalma miatt – nem szankcionálható két munkáltatói intézkedéssel.

[15] A másodfokú bíróság osztja az elsőfokú bíróság álláspontját, hogy a munkáltató utasítási jogából fakadóan kiadott írásbeli figyelmeztetés a munkavállaló magatartása miatt a munkáltató rosszallásának kifejezésére szolgál, a munkafegyelmet biztosító eszköz, amely a munkavállaló szempontjából hátrányt jelent. Az írásbeli figyelmeztetésnek a munkavállaló személyi anyagában történő elhelyezése a foglalkoztatásra irányuló jogviszony tartós és bizalmi jellegére tekintettel a munkavállalóra azért jelent hátrányt, mert a munkáltató a mérlegelési jogkörébe tartozó döntések (bérjellegű és szociális juttatások, stb.) meghozatalakor ezekre figyelemmel van, és a további kifogásolt munkavállalói magatartás esetén az alkalmazandó jogszabályban meghatározott hátrányos jogkövetkezmény alkalmazásának alátámasztására szolgálhat. Ezért az írásbeli figyelmeztetéssel szemben például jogvita kezdeményezhető. A Púétv. 17. § (1) és (7) bekezdései alapján a köznevelési intézmény igazgatója a felperest írásbeli figyelmeztetésben részesíthette, ezért az alperes alaptalanul hivatkozott a Púétv. 17. § (7) bekezdésének megsértésére.

[16] A jelen tényállás alapján egyértelműen megállapítható, hogy a köznevelési intézmény igazgatója és az alperes a felperes ugyanazon magatartását szankcionálták. Az alperes fellebbezési hivatkozásával ellentétben a köznevelési intézmény igazgatója a felperest

a tanuló testi épségének súlyos veszélyeztetése, valamint megszegyenyítése, azaz a magatartása miatt részesítette írásbeli figyelmeztetésben, idézte a Púétv. szerinte megsértett rendelkezéseit, azonban a felperes vétkes kötelezettségszegését nem állapította meg, és ezért a felperessel szemben a Púétv.-ben meghatározott hátrányos jogkövetkezményt nem alkalmazott. Az a körülmény, hogy a felperes kifogásolt magatartása egyaránt alkalmas lehet a munkafegyelem megsértésének, a vétkes kötelezettségszegésnek [Púétv. 72. § (1) bekezdése] vagy a Púétv. 53. § (1) bekezdéseiben szereplő esetköröknek megállapítására, nem jelenti egyben azt, hogy a köznevelési intézmény igazgatója a felperes vétkes kötelezettségszegését állapította meg.

[17] A fentiek szerint az elsőfokú bíróság jogszerűen állapította meg, hogy az alperes a felperessel szemben ugyanazon magatartása miatt ismételten szankciót alkalmazott, amely a kétszeres értékelés tilalmába ütközik, így a felperes Púétv. 46. § (2) bekezdés e) pontja és 53. § (1) bekezdése szerinti rendkívüli felmentésre jogellenesen került sor, ezért a Púétv. 64. § (2) és (7) bekezdései alapján a felmentési időre járó távolléti díjnak megfelelő összegre jogosult.

[18] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[19] A pereszes alperes a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése, valamint 3. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdése alapján köteles a jogi képviselő által kifejtett munka után, a pertárgyérték alapján felszámított, a pernyertes felperest megillető másodfokú perköltség megfizetésére.

[20] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért az Itv. 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illetéket (432.326 forint) a Kp. 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[21] A másodfokú bíróság a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. §-a alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[22] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2026. április 22.

dr. Szőke Mária s.k.

a tanács elnöke

dr. Bendli Attila József s.k.

előadó bíró

dr. Bíró Péter s. k.

bíró